

РЕШЕНИЕ

№ 5120

гр. София, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 24.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **11803** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Е. структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/ вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Министерство на вътрешните работи /ГД „ПБЗН“ – МВР/, код по БУЛСТАТ:[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място], [улица], представлявана от директора – главен комисар Н. Н., чрез пълномощник срещу т. 2 на Решение от 05.11.2021 г. на Ръководителя на Управляващия орган /УО/ на Оперативна програма „Околна среда“ /ОПОС/ 2014 – 2020 г.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорваното решение като постановено в нарушение на приложимите материалноправни норми и при липса на мотиви. Относно т. 2 от решението в жалбата се твърди, че е необосновано, тъй като липсва изложение на конкретни факти и обстоятелства за недопустимост на разходите в тази им част, а единствено е посочено наличието на решение за определяне на финансова корекция.

В съдебно заседание жалбоподателят Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Министерство на вътрешните работи – редовно призован, не се явява и не се представлява. С молба от 23.03.2022 г. се изразява становище да се даде ход на делото. Моли да се постанови решение, с което да се уважи жалбата и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Ръководителят на Управляващия орган на Оперативна програма „Околна

среда“ 2014 – 2020, чрез юрк. К. оспорва жалбата.Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение в максимален размер на 540 лв.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 62-ри състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

На основание чл. 60, ал. 1, чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, е постъпило искане за междинно плащане №24/21.09.2021 г. на стойност 455 157,25 лв. по ДБФП №BG16M10P002-4.001-0001-C09 „Центрове за повишаване готовността на населението за реакция при наводнения“, от страна на ГД ПБЗН. При разглеждане на искането УО е установил, че по договор № №198300-7319/07.12.2017 г. с изпълнител [фирма], по дейност №3 „Ремонт и оборудване на 6 регионални обучителни центрове“ на бенефициента не е одобрена за възстановяване сума в размер на 1 009,44 лв. от БФП от поисканите за верифициране от бенефициента разходи в размер на 10 094,40 лв. по разходооправдателен документ № [ЕГН]/16.07.2021 г., по дейност №3 „Ремонт и оборудване на 6 регионални обучителни центрове“, от бюджетни редове II. 10.2 и X.40.1, поради наложена финансова корекция в размер на 10% от стойността на засегнатите от нередността разходи по договор №198300-7319/07.12.2017 г. с изпълнител [фирма], определена на основание чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ, с Решение на Ръководителя на УО на ОПОС от 15.01.2021 г., изпратено на бенефициента с писмо изх. №4-001-0001-4- 14/15.01.2021 г. и във връзка с което е регистрирана нередност № ОПОС20/21/КФ/494.

При така изложената фактическа обстановка е издадено Решение от 05.11.2021 г. на Ръководителя на Управляващия орган /УО/ на Оперативна програма „Околна среда“ /ОПОС/ 2014 – 2020 г., с което по т. 2 е не е одобрена за възстановяването на бенефициента на сума в размер на 1 009,44 лв. от БФП.

Въз основа на тази фактическа обстановка от правна страна съдът прави следните изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, в законоустановения срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

С оглед разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган.

Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕСИФ управляващите органи /УО/ извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане от бенефициента. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. 2 и 3 от ЗУСЕСИФ ръководител на УО е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира УО, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по ЗУСЕСИФ може да се упражняват и от овластено от него лице. Съгласно чл. 33, ал. 2 от Устройствения правилник на Министерството на околната среда и водите Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ изпълнява функциите на управляващ орган на Оперативна програма „Околна среда“ /ОПОС/ за програмните периоди на Кохезионната политика на ЕС и всички произтичащи от това задължения

и отговорности съгласно регламентите на ЕС, Кохезионния фонд и Структурните фондове. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Устройствения правилник на Министерството на околната среда и водите Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ се ръководи от главен директор. Със Заповед № РД-553/27.05.2021 г. министърът на околната среда и водите е оправомощил В. С. К. – Б. – главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ в Министерството на околната среда и водите, за Ръководител на УО на ОПОС 2014 – 2020 г. и ѝ е възложил функциите на Ръководител на УО във вид и обем, определен в нормативната уредба, с изключение на функции, които да се изпълняват от министъра на околната среда и водите: издаване на заповеди за утвърждаване на насоки за кандидатстване и предоставяне на безвъзмездна финансова помощ чрез бюджетна линия по приоритетна ос б „Техническа помощ“ на ОПОС 2014 – 2020 г., както и на заповеди за тяхното изменение и/или допълване и отмяна. В случая В. С. К. – Б. – главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ в Министерството на околната среда и водите, на основание на цитираната заповед, изпълнявайки функциите на Ръководител на УО на ОПОС 2014 – 2020 г., е издала оспорения акт в качеството си на такъв, както и в рамките на правомощията си, поради което обжалваното решение е валидно, като издадено от компетентен орган. Не е налице отменително основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

Относно формата на оспорения административен акт:

Оспореното Решение е издадено в производство по верифициране на разходи, регламентирано в Глава Пета, Раздел II „Плащания, верифициране и сертифициране на разходи“ от ЗУСЕСИФ. Производството е административно по своя характер и завършва с издаването на индивидуален административен акт. Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 – чл. 68 от ЗУСЕСИФ. Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕСИФ /в приложимата към момента на издаване на процесния ИАА редакция/ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Управляващият орган извършва плащането в 80- дневен срок от постъпване на искането за плащане на бенефициента. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган /ал.2/. Според чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕСИФ УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо.

Разпоредбата на чл. 57 ЗУСЕСИФ изброява кумулативно при условията на императивност общите предпоставки, на които следва да отговаря направения от бенефициера по договора за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ със средства от ЕСИФ разход, за да е допустим за верификация. Липсата на която и да е от посочените предпоставки обосновава разхода като недопустим за верификация.

Безспорно обжалваното решение на Ръководителя на УО на ОПОС 2014 – 2020 г. е индивидуален административен акт. За да бъде един административен акт законосъобразен, следва да е мотивиран, да съдържа конкретни фактически и правни основания за издаването му. Освен конкретни, тези съображения трябва да бъдат и напълно относими към материалното право. Мотивите са задължителен реквизит на административния акт и съставляват изложение на направените от административния орган констатации по фактите и обстоятелствата от значение за случая, както и

изводимите от тях правни изводи.

При издаване на решението в т. 2. изрично е посочена правната квалификация на упражненото властническо правомощие - чл. 75, ал. 1, във връзка с чл. 71, ал. 1 и ал. 2 ЗУСЕСИФ и съответен на цитираните разпоредби текст – "извършвам финансова корекция".

Като мотив за отказа на верификация е изложено наличието Решение на Ръководителя на УО на ОПОС от 15.01.2021 г., с което е наложена финансова корекция в размер на 10% от стойността на засегнатите от нередността разходи по договор №198300-7319/07.12.2017 г. с изпълнител [фирма]. Цитираното решение е приложено по делото, (л.589-л.594 по делото).

Оспореният административен акт е постановен при спазване на материалноправните разпоредби.

Уредбата на производството по верификация на разходите се съдържа в чл. 60 – чл. 68 ЗУСЕСИФ. Съгласно цитираните разпоредби междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Съгласно чл. 59 ЗУСЕСИФ конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период се определят с нормативен акт на Министерския съвет. За всяка процедура по програма по чл. 3, ал. 2 се определят: 1. допустимите категории разходи и максималните размери на разходите, ако има такива; 2. методът, приложим за определянето на разходите, и условията за изплащане на безвъзмездната финансова помощ и възстановимата помощ, когато за тях се прилагат формите по чл. 55, ал. 1, т. 2 – 4 ЗУСЕСИФ; 3. при проекти, които генерират приходи - методът, по който нетните приходи се приспадат от разходите за проекта; 4. специфичните условия, на които да отговорят разходите, за да се третират като допустими, включително условията, при които проектът се смята за осъществен извън програмния район.

За допустимостта на разходите е необходимо те да бъдат заложи като разход в проектното предложение, да са направени в срока съобразно графика на дейностите и да са необходими за постигане на поставените цели. По направено искане за плащане разходите се верифицират въз основа на документите по чл. 60, ал. 3 ЗУСЕСИФ, представени от бенефициера, чрез извършване на управленски проверки.

Съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕСИФ – УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и чл. 58 от ЗУСЕСИФ. Следователно, разпоредбите, които регламентират условията за допустимост, респ. за недопустимост на разходите по оперативна програма, респективно представляващи правно основание за верифициране или отказ от верифициране на разходите, се съдържат в чл. 57 и чл. 58 от ЗУСЕСИФ. Конкретно изброените условия за допустимост са посочени в чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ общо за всички оперативни програми.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУСЕСИФ, за да се считат разходите за допустими, същите следва да са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство, а съгласно т. 2 – разходите следва да попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект

категории разходи и т. 4 следва да са реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности.

Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕСИФ финансовата корекция се извършва от плащания по проекта, в които са включени засегнатите от нарушението разходи. Когато решението за определяне на финансовата корекция е издадено след съответното плащане, финансовата корекция се извършва чрез доброволно изпълнение от страна на бенефициента в 14-дневен срок, а за програмите за трансгранично сътрудничество по външните граници на Европейския съюз в 30-дневен срок. След изтичане на срока за доброволно плащане финансовата корекция се извършва от следващо плащане по проекта заедно с дължимите лихви за просрочие, а когато това е неприложимо - чрез упражняване на права по дадените от бенефициента обезпечения по чл. 61, ал. 2, по ред и начин, определени в нормативния акт по чл. 7, ал. 4, т. 4.

Същността на финансовата корекция се изразява в отмяна на вече предоставена финансова помощ, респ. в намаляване размера на допустими разходи по определен проект. Изводът е, че финансовата корекция ефективно води до намаляване на безвъзмездната финансова помощ, предоставена по конкретен проект. Една от последиците от решението за определяне на финансова корекция е тази по чл. 75 ЗУСЕСИФ, на която се е позовал органът. Производствата по определяне на финансова корекция и по верификация на допустими за финансиране разходи са различни. Но и двата способа имат за цел да гарантират законосъобразното разходване на предоставените от фондовете на Европейския съюз под формата на безвъзмездна финансова помощ средства, но се провеждат при различни предпоставки и имат различни правни последици. С акта в оспорената му част обаче органът е съобразил определената вече, преди заявеното искане за плащане, финансова корекция и на основание чл. 75, ал. 1 ЗУСЕСИФ я е извършил, т. е. предприел е действие по изпълнение на решението за определяне на финансова корекция, като обстоятелствата дали последното е влязло в сила е ирелевантно, доколкото същото има предварително изпълнение по закон и няма данни да е отменено по съответния ред. Напротив налице е влязъл в сила съдебен акт, с който е отхвърлена жалбата на ГД ПБЗН срещу решението на Р. от 15.01.2021 г. / решение по адм. д. № 3352 от 08.04.2022 г. по адм. д. № 10957/2021 г. на ВАС, VII отделение./ В тази връзка неоснователни са твърденията в жалбата, че Р. неправилно е установил фактите и е приложил закона, както и тези за немотивираност на акта.

Следователно може да се направи извод, че при верифициране на разходи по поредно искане за плащане (какъвто е настоящия случай) по даден проект управляващият орган е задължен да коригира вече верифицираните разходи, които са засегнати от определена финансова корекция и именно това е направил ответникът със спорния административен акт във втората му част.

Налице е съответствие между фактическите и правните основания за издаване на административния акт.

Последният е съобразен и с целта на закона - да се гарантира, че средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове се управляват на основа на законността, доброто финансово управление и устойчивото развитие, за гарантиране на тяхната ефективност и ефикасност. Посоченото се постига именно чрез многократен контрол на допустимостта на разходите, обусловена от напредъка на съответния проект, която се преценява, както в производството по верификация, така и следващо, в производството по определяне на финансова корекция.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че решението в обжалваната му част не страда от пороци, водещи до неговата незаконосъобразност, поради което и жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

С оглед изхода на спора и предвид разпоредбата на чл. 143, ал.4 от АПК в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен на основание чл.78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът не намира основание в искането за присъждане на максимален размер от 540 лв. за ответника. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, протекло е в едно съдебно заседание, а материалният интерес не предполага приложението на ал.2 от чл. 24 от Наредбата.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Трето отделение 62-ри състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи срещу т. 2 на Решение от 05.11.2021 г. на Ръководителя на Управляващия орган /УО/ на Оперативна програма „Околна среда“ /ОПОС/ 2014 – 2020 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи /ГДПБЗН-МВР/, ЕИК[ЕИК], представлявано от главен комисар Н. Н. – директор, да заплати на Министерството на околната среда и водите сума в размер на 100 /сто/ лева – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: